

M 300 706

JAROSLAV MAJOR

ALAN PISKAČ

PÁTRÁČI NA STOPE

DĚTSKÉ DETEKTIVKY S HÁDANKOU

I.

Ella&Max

TÁBOROVÁ POMSTA

„To snad není pravda! Kdo mi tohle udělal?“ Zoufalý chlapecký hlas se rozezněl nad malým tábořem ležícím na břehu jihočeského rybníka. Deset stanů postavených okolo táborového ohniště, vedle něhož se tyčil stožár s táborovou vlajkou, obývaly každoročně na začátku prázdnin starší děti zaměstnanců firmy Dvořák a Trněný. Během čtrnácti dnů se tu pod vedením pana Vrány, oblíbeného náčelníka a instruktora v jedné osobě, věnovaly nejruznějším sportům, seznamovaly se se zásadami života v přírodě a učily se soběstačnosti. Bez mobilů a počítačů, protože ty byly v táboře bez výjimky zakázány.

Jenže teď v podvečer si nikdo na mobil ani nevzpomněl. „U Lukáše se asi něco stalo, jdeme se tam podívat,“ ozývalo se ze všech stran. Když se děti shlukly u vchodu do stanu, který společně obývali Lukáš s Martinem, bylo jim hned jas-

né, k čemu tady došlo. Uvnitř to vypadalo jako po výbuchu bomby. Na zemi se bez ladu a skladu válely kusy Lukášova oblečení vysypané z batohu, na posteli ležel naruby převrácený spací pytel pomazaný zubní pastou vymačkanou z pochozené tuby, všude byly rozházené barevné pastelky, které táborníci používali na výtvarném kurzu, a na polštáři, tak aby rozhodně nešla přehlédnout, ležela čtvrtka, na níž stálo hůlkovým písmem: TY VÍŠ ZA CO! A protože vedlejší Martinovo lůžko bylo ukázkově ustlané a všechny jeho věci dokonale srovnané, na první pohled bylo jasné, že se Lukášovi tímto způsobem chtěl někdo pomstít. Ale kdo to byl a kvůli čemu to udělal?

V tu chvíli už přicházel pan Vrána, který okamžitě zahájil vyšetřování. „Ztratilo se ti něco, Lukáši? Peníze, hodinky, něco cenného?“ vyptával se, když si prohlédl tu spoušť.

„Zdá se, že ne, náčelníku, vypadá to, že mi nic nechybí,“ odpověděl nešťastný chlapec.

„A máš nějaké podezření, kdo to mohl udělat?“ pokračoval náčelník.

„Musel to být jedině Martin, je na mě pořád naštvaný kvůli těm svým botám. I když jsem mu to neudělal schválně,“ vyrazil ze sebe Lukáš.

Všichni v táboře věděli, že v tomto stanu už pár dní nepanuje právě nejlepší nálada, a napětí se tu dalo krájet. Způsobil to právě Lukáš, který jednou před večerkou vzal ze stanové předsínky Martinovy pohorky a vystrčil je ven. A protože tu noc přišla průtrž mračen, ráno byly boty plné vody. Martin tak musel na celodenní výlet vyrazit v plátěných teniskách. Lukáš se hájil, že to neudělal úmyslně, že ve stanu chtěl jen uklidit, a protože mu při tom Martinovy boty překážely, vystrčil je ze stanu ven, ale po úklidu na ně zapomněl. Jenže nikdo mu tuhle historku moc nevěřil. Lukáš se občas choval divně, a navíc: kdo by uklízel ve stanu před tím, než jde spát? Na to bylo vždycky dost času až ráno. A i když boty Martinovi už dávno uschly, mezi těmi dvěma panovala stále velká nevraživost.

Martin se Lukášovu nařčení hlasitě bránil: „To není pravda, od oběda jsem ve stanu vůbec nebyl. Šel jsem přece s vámi na výlet k rozhledně, a když jsme se vrátili, hned jsme s Lucií spěchali pomáhat paní Vránové škrábat brambory na večeři. Máme totiž dnes službu.“ Paní Vránová, která se taky přišla z kuchyně podívat, co se v táboře děje, Martinovu výpověď jen potvrdila.

„Tohle si musíte vyjasnit mezi sebou, nebudu se vám do toho plést, jste už dost velcí. Ale nestrpím, aby se něco podobného v táboře opakovalo. Přestali bychom být kamarádi a to snad nechcete,“ uzavřel náčelník celou záležitost.

Zatímco se děti rozcházely, Lukáš bezradně stál nad tím nadělením ve stanu. „Prcku, nechceš mi pomoci?“ obrátil se na Petra, nejmladšího z celého tábora. Petrovi bude za měsíc teprve osm let, po prázdninách půjde do třetí třídy. Na tábor určený výhradně pro děti z šestých až devátých tříd se dostal pouze na přímluvu své o čtyři roky starší sestry Pavly, která se za něj zaručila. Teď ale Petr nevěděl, jak se má zachovat. Rozhodně nesnášel, když mu někdo říkal prcku, ve své třídě patřil k nejvyšším žákům. Zvláště to nesnášel od Lukáše, kterého ve velké oblibě neměl. Jenže Pavla, která stála vedle něj, jen mrkla a špitla mu polohlasně: „Běž. Ale měj oči otevřené. Buď jako detektiv. Třeba na něco přijdeš...“

Když se Petr vrátil, do večere už mnoho času nezbyvalo. „Lukáš mi teď říká, že když jsme odpoledne všichni odcházeli na výlet na rozhlednu, vrátil se pro dalekohled a to bylo ve stanu ještě všechno v úplném pořádku. A když jsme se vraceli, tak byl v táboře mezi prvními. Je jasné, že to udělal někdo z těch, kdo s námi nešli na výlet.“

„Správně uvažuješ,“ pochválila Pavla svého bratra. „V každém případě pachatelem rozhodně nemůže být Martin, protože ten s námi byl taky na rozhledně. Musíme si nejdřív udělat seznam všech, kteří zůstali v táboře.“ Vytáhla poznámkový blok a napsala pod sebe jména: Marek, Zdeněk, Přemek, Jakub, Sára a Lucie.

„Marek a Zdeněk dohrávali kvalifikaci šachového turnaje, Jakub s Přemkem byli na rybách, Sárů rozbolela hlava a Lucie má po včerejším výletě puchýř na noze, takže k rozhledně s ostatními taky nešla. Ale kdo z nich by to jen mohl být?“ ptala se nahlas Pavla.

„Ještě něco jsem u Lukáše ve stanu našel. Podívej!“ Petr vytáhl z kapsy krátkých kalhot malý přívěsek, jakým si obvykle děti označují svoje batohy nebo klíče. „Tohle tam leželo na zemi a Lukášovi to prý určitě nepatří.“ Pavla si přívěsek pozorně prohlížela, dvě proti sobě plující ryby, které na něm byly zobrazeny, ji velice zaujaly.

„Petře, můžeš teď rychle něco udělat? Najdi Martina a zeptej se ho, zda tenhle přívěsek nepatří náhodou jemu. Ale musíš to udělat opatrně, běž s ním někam stranou, aby nikdo jiný neslyšel, co si povídáte. Pořád nevíme, kdo je ten pachatel, tak abychom ho předčasně nevarovali. Rozumíš? Já mezitím zajdu za náčelníkem, musím si u něj něco ověřit,“ řekla Pavla. Oba se vydali ze svého stanu právě ve chvíli, kdy paní Vránová svolávala táborníky do jídelny k večeři.

Ačkoliv na táboře platilo přísné pravidlo, že se během jídla nemá mluvit, tentokrát se jej skoro nikdo nedržel. V jídelně bylo jako v úle, všechny zajímalo, kdo to byl, kdo řádl u Lukáše ve stanu. Ukázalo se, že se osazenstvo tábora stačilo za

krátkou chvíli rozdělit na dvě skupiny. Jedni tvrdili, že vykonavatelem pomsty byl určitě Martin. Měl k tomu rozhodně největší důvod. Druhá skupina zastávala názor, že to mohl udělat prakticky kdokoliv, protože Lukáš si o to svým chováním občas říkal. A teď si všichni během večeře vyměňovali názory.

Pavla s Petrem seděli klidně a všechny okolo sebe s úsměvem pozorovali. Petr sestře právě před chvílkou sdělil, že nalezený přívěsek s rybami Martinovi rozhodně nepatří, prý ho v životě neviděl. A taky vyloučil, že k nim do stanu někdo chodil na návštěvu. Pavla teď kontrolovala stránku vytrženou z bloku, na níž si sepsala jména podezřelých. Ještě k nim připsala data jejich narození. Ta se jí podařilo získat od náčelníka tábora, pana Vrány, který měl u sebe všechny táborové přihlášky.

Jakub 4. ledna

Sára 26. února

Zdeněk 23. května

Přemek 17. srpna

Lucie 19. září

Marek 15. prosince

Když byli všichni po jídle, slovo si vzala Pavla. „Myslím, že jsme společně s Petrem přišli na to, kdo dnes udělal tu spoušť v Lukášově stanu. Pouze nevíme proč. Doufejme, že nám to dotyčný sám řekne.“

V jídelně se po těchto slovech rozhostilo naprosté ticho. Všichni Pavle viseli na rtech. Ta pokračovala: „Od samého začátku padalo největší podezření na Martina, jenže toho jsme museli vyloučit. Byl totiž v době, kdy k incidentu došlo, s námi na rozhledně, takže má dokonalé alibi. Musel to tedy udělat někdo z těch šesti, kteří se z nějakých důvodů naší odpolední vycházky neúčastnili – Marek, Zdeněk, Přemek, Jakub, Sára nebo Lucie. Za normálních okolností bychom těžko mohli určit, kdo z nich je pachatel. Jenže pachatele prozradil na místě činu ztracený přívěsek a datum jeho narození!“

V jídelně to překvapením zašumělo. „Jak? Datum narození?“ ozývalo se z několika stran.

„Sáro Kalousková, přiznej se, že jsi dnes odpoledne využila příležitosti, vnikla jsi do stanu k Lukášovi a způsobila mu tam tu spoušť. Zapírat nemá smysl, důkazy hovoří proti tobě. Nás pouze zajímá, proč jsi to udělala,“ řekla přísně Pavla.

Překvapená a bledá Sára beze slova vstala od jídelního stolu a nečekaně jasným hlasem pronesla: „Přiznávám, udělala jsem to! Ale Lukáš si to zasloužil. Neustále se mi vysmíval, že jsem ne-

šikovná, že neumím střílet z luku, že nerozeznám volavku od čápa nebo že se bojím výšek. Tak jsem mu to chtěla oplatit... A navíc se Lukáš neposmívá jen mně. Nikdo ho tu kvůli tomu nemá rád.“

Po Sářině přiznání se do tábora vrátila dřívější pohoda. Paní Vránová rozdala táborníkům kornouty zmrzliny a pan Vrána vyhlásil večerní turnaj v šipkách o hodnotné ceny. Zatímco Lukáš se brzy z jídelny vytratil, Pavla s Petrem byli středem zájmu. Všechny zajímalo, jak se jim podařilo záhadu rozluštit, jak mohli odhalit pachatele podle data narození a jak s tím souvisí přívěsek se dvěma rybami. Oba ale zarytě mlčeli.

Martin, který si zjevně oddechl, že už ho nikdo v táboře z něho nepodezírá, měl najednou velmi dobrou náladu. „Od téhle chvíle vám budeme říkat Pátrači,“ řekl. A tahle přezdívka Petrovi a Pavle už zůstala.

Podle čeho Pátrači odhalili, že pachatelkou byla Sára?

ŘEŠENÍ

Na přívěsku, který pachatel ztratil u Lukáše ve stanu, bylo vyobrazeno astrologické znamení Ryb. Ve znamení Ryb jsou libe narození mezi 19. únorem a 20. březnem. Z šestice podezřelých se v tomto znamení narodila pouze Sára.